

На следния данъ (11-и юний) рано сутринта началството на Дѣсния участъкъ пое командирѣтъ на 18-и полкъ, подполковникъ Петковъ, защото подполковникъ Бояджиевъ бѣ заболѣлъ.

На 11-и юлий, още съ разсѣмване, боятъ по фронта на 3/5 а бригада, главно въ Дѣсния участъкъ, се поднови. Ожесточена артилерийска и пехотна стрелба се започна отъ дветѣ страни.

Дружинитѣ отъ Дѣсния боенъ участъкъ (4/18-а и 1/18-а) настѣпиха, и постепенно прогонваха загнѣздилитѣ се изъ гората противникови засади. Подъ силния неприятелски артилерийски огнь тѣ продължаваха подхванатото настѣпване, и къмъ пладне достигнаха на около 2400 крачки отъ сръбската позиция на граничитѣ висоти. Петъ часа следъ това (къмъ 17 часа) тѣ се приближиха на 800 крачки отъ окопитѣ на противника. Мѣстността оттукъ нататъкъ, до 400 крачки, даваше удобни подстѣпи за напредване, обаче следъ това ставаше съвършено открита и много стрѣмна. Това особено много щѣше да затрудни атаката, а войницитѣ бѣха много изморени и преживяваха голѣма душевна покруса: до тѣхъ вече бѣ стигнала лошата вестъ, че Северна България е окупирана отъ ромѣнитѣ; че въ домоветѣ имъ се разполага единъ неприятенъ завоевателъ, и че семействата имъ, безпомощни, търпятъ оскърбления. . . И все пакъ героитѣ Етърци търпеливо стоеха подъ огня на противника. Въ тѣзи минути, обаче, тѣмъ не достигаха сили, за да вървятъ срещу оня противникъ, който не имъ причиняваше такива мъки. . .

При подобни условия се развиха действията и въ Лѣвия участъкъ. Сражаващитѣ се тукъ 2/18-а и 3/18 а дружини сѣщо се бѣха спрѣли предъ сръбската позиция на Панджинъ Гробъ.

Настана тъмна нощъ, и, заедно съ стѣмняването, падна гъста, непрогледна мъгла. Възползувани отъ това обстоятелство, къмъ 20 часа сръбитѣ предприеха съ малка група ненадейно нападение срещу 4-а дружина. Тази команда се приближи до Дружината, и съ бомби и честа стрелба предизвика всрѣдъ войницитѣ временно смущение, което, прочие, благодарение усилията на командиритѣ, премина твърде скоро.

Положението на сръбитѣ сѣщо не е било добро. Тѣ не можаха да изтратятъ застрашаващата ги близость на нашитѣ части, и безшумно напустнаха позициитѣ си.

На 12-и юлий на разсѣмване патрулитѣ отъ 4/18-а рота се изкачиха на в. Панджинъ Гробъ, и установиха, че сръбитѣ сѣ опразднили окопитѣ си. По тѣхно донесение, заповѣдано бѣ на дружинитѣ отъ Лѣвия участъкъ да настѣпятъ и заематъ в. Панджинъ Гробъ.

Къмъ 4 часа настѣпиха и частитѣ отъ Дѣсния участъкъ. По пладне тѣ преминаха Границата, и се затвърдиха на западния склонъ на граничния гребенъ въ сръбска територия. Отъ новата позиция се виждаше отстѣпването на сръбитѣ къмъ мах. Ярчева и Шойинъ ридъ. . .

Вечерта 18-и пех. Етърски полкъ замръкна на позиция отвѣдъ Граничната линия — отъ мах. Симеонова до поста Претворъ, като имаше и четиритѣ си дружини въ бойна частъ. Действащата досега съ Полка 4/46-а дружина